

- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco, Sala de lo Social (Hiszpania) w dniu 13 listopada 2014 r. – Administrador de Infraestructuras Ferroviarias (ADIF) przeciwko Luis Aira Pascual i in.

(Sprawa C-509/14)

(2015/C 026/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administrador de Infraestructuras Ferroviarias (ADIF)

Druga strona postępowania: Luis Aira Pascual, Algeposa Terminales Ferroviarios S.L. i FOGASA.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 1 [ust. 1] pkt b) dyrektywy Rady 2001/23/WE ⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w związku z art. 4 ust. 1 tej dyrektywy sprzeciwia się wykładni mającego ją wykonywać ustawodawstwa hiszpańskiego, która zwalnia z obowiązku wstąpienia w stosunek pracy z uwagi na to, że przedsiębiorstwo sektora publicznego, zobowiązane do świadczenia usługi nieodłącznie związanej z jego własną działalnością, wykonujące usługę w drodze zamówienia i wskazujące istotne środki materialne, nakazując wykonawcy korzystanie z tych środków, decyduje się nie przedłużyć zlecenia i przejąć jego bezpośrednią realizację przy pomocy własnego personelu, wykluczając personel zatrudniony przez wykonawcę, w rezultacie czego usługa jest nadal wykonywana bez zmian innych niż te dotyczące wymiany pracowników wykonujących czynności oraz przekazania jej innemu przedsiębiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz. U. L 82, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 września 2014 r. w sprawie T-471/11, Odile Jacob przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 listopada 2014 r. przez Éditions Odile Jacob SAS

(Sprawa C-514/14 P)

(2015/C 026/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Éditions Odile Jacob SAS (przedstawiciele: J.F. Bellis, O. Fréget i L. Eskenazi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Lagardère SCA, Wendel

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i uzasadnione;
- uchylenie wydanego przez Sąd w dniu 5 września 2014 r. wyroku w sprawie T-471/11 Editions Odile Jacob SAS przeciwko Komisji Europejskiej i rozstrzygnięcie stanowiącego jego przedmiot sporu;
- uwzględnienie żądań podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji i, co za tym idzie, stwierdzenie nieważności decyzji nr SG-Greffe(2011) D/C(2011)3503 z dnia 13 maja 2011 r. wydanej w sprawie COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP w następstwie wyroku z dnia 13 września 2010 r. Éditions Jacob/Komisja, w której to decyzji Komisja ponownie zatwierdziła status Wendel Investissement jako nabywcy aktywów zbywanych zgodnie ze zobowiązaniami zaciągniętymi w związku z jej decyzją z dnia 7 stycznia 2004 r. zezwalającą na przeprowadzenie koncentracji Lagardère/Natexis/VUP;
- obciążenie Komisji Europejskiej i interwenientów kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem w obu instancjach, w tym także tych związanych z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego i postępowaniem w przedmiocie sprostowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na trzech zarzutach.

W pierwszej kolejności twierdzi ona, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa nie stwierdzając naruszenia przez Komisję art. 266 TFUE oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych. Oddziałująca negatywnie na zgodność z prawem nieprawidłowość pierwszej decyzji pociągnęła za sobą również bezprawność zaskarżonej decyzji ze względu na to, że wydając ten drugi akt Komisja nie zaradziła skutkom braku niezależności pełnomocnika przez cały okres wykonywania przezeń powierzonego mu zadania. Efektem tego przyjęcie przez Komisję zaskarżonej decyzji stanowi zdaniem wnoszącej odwołanie naruszenie zasad rządzących rzetelnym procesem i sprowadza do zera skuteczność sądowej kontroli wydawanych przez tę instytucję aktów.

Po drugie, wnosząca odwołanie stoi na stanowisku, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, iż decyzja o warunkowym zatwierdzeniu koncentracji może stanowić podstawę prawną dla nowej decyzji o zatwierdzeniu.

Wnosząca odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi, że ten nie wziął pod uwagę kryteriów prawnych służących ocenie niezależności, jaką nabywca zbywanych aktywów cieszył się wobec ich zbywcy i w związku z tą oceną dopuścił się naruszeń prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 września 2014 r. w sprawie T-112/11 Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse e.V./Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 listopada 2014 r. przez Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse e.V.

(Sprawa C-517/14 P)

(2015/C 026/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse e.V. (przedstawiciele: adwokaci M. Loschelder, V. Schoene)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów, Nederlandse Zuivelorganisatie

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia i stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1121/2010 z dnia 2 grudnia 2010 r. rejestrującego w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Edam Holland (ChOG)]⁽¹⁾;